

An Seanchrann ar an gCnoc

Thug mé an crann faoi deara den chéad uair lá amháin agus mé ar mo bhealach ar scoil. Crann mór lúbtha a bhí ann, agus bhí ribíní agus píosaí éadaigh ceangailte dá ghéaga. “Cén fáth a ndéanadh aon duine é sin?” a dúirt mé liom féin.

Chuir mé ceist ar mo thuismitheoirí ach níor thug siad freagra sásúil dom. Nuair a shroich mé an scoil chuir mé ceist ar ár múinteoir agus mhínigh siad dúinn gur rud speisialta ba ea an crann do na daoine a mhair sa cheantar seo fadó. Dúirt siad freisin gur fiú sa lá atá inniu ann go bhfágann daoine rudaí beaga ar an gcrann i gcuimhne daoine muinteartha leo, nó chun achainí a dhéanamh. Dúirt siad gur crainn bheannaithe a thugtaí ar na crainn seo uaireanta, agus gur in aice le tobar a bhíodh siad suite go minic. Den chuid is mó sceacha geala a bhí sna crainn bheannaithe seo. “Cén fáth a bhfuil an chrann seo chomh tábhachtach sin?” a dúirt mé liom féin. Thosaigh mé ag cur go leor ceisteanna! Chuaigh mé chun cainte le comharsana agus fuair mé amach go raibh an crann ansin leis na céadta bliain. Bhí cuimhní cinn ag roinnt daoine ar scéalta a chuala siad faoin gcrann nuair a bhí siad ina bpáistí.

Rinne mé cinneadh iarraidh ar mo theaghlach cuairt a thabhairt ar an gcrann lá amháin, chun an stair agus an tábhacht a bhaineann leis an stair sin a mhíniú dóibh. Bhí turas álainn againn go dtí an crann. Bhraith sé go maith go raibh muid ag cabhrú le scéalta a bhaineann le rud speisialta mar seo a choinneáil beo don chéad ghlúin eile.